

Стъблото се преви и пречупи, но макътъ бѣ съгласенъ всичко да претърпи, стига децата му да бждатъ на сигуренъ подслонъ.

„Сбогомъ!“, извика вѣтърътъ и се нахрани да отmine, но ето че и звънчето се събуди и извика:

„Штъ! Штъ! Вѣтре, ще ми направишъ ли една услуга?“

„Какво има?“ — запита вѣтърътъ.

„Моля те, поразклати ме малко. Кутийкитѣ ми сж отворени, искамъ децата ми да излѣзатъ по широкия свѣтъ. Но не обаждай това на други, да не би и тѣ да поискатъ сжщото“.

„Така, така!“, — засмѣ се вѣтърътъ, силно разклати звънчето и отмина.

Тогава глухарчето извика: „вѣтре, почакай малко!“

„Какво има още?“

„Голѣма грижа имамъ за моитѣ семена и не зная, какво да сторя. Намислихме съ бодилъ да те помолимъ за помощ“.

„Станаха вече четирма“, помисли вѣтърътъ и силно се засмѣ.

„Какво има тукъ смѣшно“, каза глухарчето, „не обаждай на други, защото и тѣ ще искатъ сжщото“.

„Пази Боже!“, изсмѣ се вѣтърътъ, „кажете, какво искате“.

„Гледай! На всѣко семе сме поставили по едно космено чадърче. Това е най-красивото нѣщо въ свѣта, което би могълъ да видишъ. Ако само малко подухнешъ, чадърчето ще хвъркне и ще кацне тамъ, дето го занесешъ. Ще ни направишъ ли тази услуга?“

„Защо не!“, каза вѣтърътъ, духна къмъ бодилъ и глухарчето, и цѣлъ роякъ космени чадърчета веднага захвъркаха надъ полето.